

den Rigsdagsbeslutning, som fandt Sted i 1852 eller 1853 — jeg erindrer ikke Næret, da Apanageloven var for — for fuldstændig rigtig, men ganske vist gaaende ud fra en anden Betragtning end det ærede Medlems. Jeg anser det for fuldstændig rigtigt, at dette Lovforslag ikke blev videre fremmet, thi en saadan Lov var fuldstændig overflødig. Der behøvedes ikke en ny Hjemmel for Apanagerne; det var fuldkommen tilstrækkeligt, at disse Lovhjemlede Statsudgifter bleve opførte paa Finantsloven ligesom andre Lovhjemlede Statsudgifter, og der behøvedes ingen særlig Lov for at give dem Retsgylldighed; den havde de forveien. Jeg begyndte med at udtale en Beslagelse over, at jeg havde foranlediget en vidtløftig Gaaen ind paa disse Spørgsmaal ved en i mine Tanker temmelig uskyldig Berigtigelse af, hvad det ærede Medlem havde fremsagt. Men min Beslagelse vilde være endnu meget større, hvis der virkelig af dette skulde udspinde sig en mere alvorlig konstitutionel Konflikt, som det ærede Medlem synes at vente af denne Uoverensstemmelse mellem Ministerens og hans Anskuelse, hvilken sidste han syntes at anse for en Selvsølge deltes af hele Riket. Muligheden af en saadan Konflikt var langt fra mine Tanker, indtil det ærede Medlem pegede derpaa.

Ordføreren (Holstein=Ledreborg):

Jeg skal ikke nu komme ind paa dette Spørgsmaal. Jeg har kun bedet om Ordet, for at gjøre en kort Bemærkning i Anledning af den høitærede Finantsministers Svar med Hensyn til Skolelærer-spørgsmaalet. Jeg tror, at den høitærede Minister noget har misforstaaet, hvad det egentlig dreier sig om for Forslagsstillerne at faae oplyst. Det er ikke saaledes, som Ministeren har sagt, for at faae Ministeren til at udtale sig saaledes, at Spørgsmaalet kunde faae Betydning som, jeg ved ikke hvad jeg skal kalde det, et Konflikt-Spørgsmaal — jeg havde nær sagt Kabinetsspørgsmaal — det er slet ikke det, det dreier sig om for os; i saa Henseende har Ministeren misforstaaet. Ministeren har dernæst særlig lagt Bægt paa, at han ikke har sagt, at han ikke vilde modsætte sig det under enhver Forhandling, ligesom ogsaa paa, at han har sagt, at han ikke var forpligtet til allerede nu at udtale sig om, hvorvidt han vilde modtage Finantsloven med dette Punkt paa den eller ikke. Dette vilde kun have Interesse under andre Forudsætninger, som nu ikke ere tilfæde. Hvad jeg ønskede at vide, og som jeg tror, den høitærede Minister vilde tjene adskillige Medlemmer baade indenfor og udenfor Forslagsstillerens Kreds med, er ved at udtale sig om, hvad han foretvækker, enten Lønnings-tillæget med Bestemmelsen om de 800 Kr. eller intet Lønnings-tillæg. Jeg vil henstille til den høitærede Minister, om han vil svare derpaa eller ikke.

Berg: Jeg tror, at der i de Ytringer, som den høitærede Minister fremsatte, var nogen Misforstaaelse af mine Ytringer om Skolelærernes Lønnings-tillæg tilfæde. Jeg har ved en tidligere Forhandling erkjendt, at Regeringens Stilling overfor Lønnings-tillæget til Embedsmændene var fuldt korrekt og i Uoverensstemmelse med Forhandlingen ifjor. Ministeriet betragtede ifjor som det sidste Aar, i hvilket det vilde blive givet, idet Lønningslovene derefter vilde komme til Revision, og det har da fremsat sine Ønsker i disse Lønningslove, stolende paa, at disse Ønsker i saa Henseende vilde blive fyldestgjorte i Uoverensstemmelse med Billighed. Denne Stilling har jeg tidligere udtalt, at jeg ganske billigede, og at jeg fandt, at det var i Konsekvens med, hvad der blev forhandlet ifjor. Vi have jo ogsaa haft Leilighed til her i Salen at høre udtalt fra to forskellige Sider i Lønningsudvalget, og da navnlig fra Udvalgets ærede Formand (Høgskov), at der arbejdes med fuld Kraft i dette Udvalg, og jeg kan derfor særdeles godt forstaa de Forventninger, som den høitærede Minister har til dette Udvalg. Det var altsaa ikke af Hensyn hertil, at jeg har ønsket at omtale denne Sag, men det var af Hensyn til, at jeg ikke syntes, at Regeringen havde filliet de to Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Lønnings-tillæg til Skolelærerne paa den ene Side og Spørgsmaalet om Lønnings-tillæg til Statens Embeds- og Bestillings-mænd paa den anden Side under et lige Forhold, idet det forekom mig, at Konsekvensen deraf da maatte have været den, at man ogsaa maatte vente, at de Lønnings-tillæg, som der muligvis kunde være Tale om at give til Skolelærerne, kunde ventes tilfredsstillende i Uoverensstemmelse med Billighed. Det er denne Forskjel i Stillingen, som jeg mener ikke er fuldt forklarlig. Efter saaledes at have forklaret min Opfattelse af Sagen, saaledes som jeg før fremsatte den, skal jeg imidlertid overfor den sidste Udtalelse af den høitærede Minister indrømme, at man i Skoleloven kan fastsætte Liden for de pekuniære Bestemmelser, saaledes at der ikke bliver givet de vedkommende Lærere — som man siger — baade i Pose og i Sæk paa een Gang. Det indrømmer jeg kan se, og der er da kun det tilbage, at, naar Rigsdagen har vedtaget denne Bestemmelse om Lærerne, saa peger den logiske Nødvendighed hen paa, hvad man ventet af Rigsdagen i denne Samling med Hensyn til et andet Formaal. Dette har jeg ikke villet undlade at udtale, for at de Herrer, forinden de endelig bestemme sig med Hensyn hertil, kunne se Konsekvensen af deres Stilling til de 300,000 Kr. paa et senere Stadium. — Hvad angaar det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), da skal jeg bemærke, at ganske vist har Finantsudvalget ingen Forpligtelse til at tage ærede Medlemmers Ændringsforslag under Forhandling, og stundom fremsættes de ogsaa paa et saadant